

Curierul Misionar

Anul XXIII

Septembrie, 1945

No. 9

Către

toți Slujitorii Bisericii și ai Instituțiilor ei și către toți Membrii Comunităților Adventiștilor de Ziua Șaptea din România

Comitetul Uniunii, considerând timpurile de azi, starea lucrării și a noastră, cât și datoria noastră față de perspectivele pentru viitor și de făgăduințele lui Dumnezeu:

Având în vedere, că — după timpurile de restriște și de opreliște din anii trecuți — bunul Dumnezeu ne-a dat deplină libertate și a deschis în țara noastră ușă largă pentru predicarea Evangheliei și pentru trăirea ei;

Având în vedere, că evenimentele arată sfârșitul prezis de Evanghelie ca foarte apropiat, și timpul pentru încheierea marelui lucru de evanghelizare deplină a poporului ca foarte scurt;

Având în vedere, că experiențele în câmpuri, pretutindeni în țara noastră, dovedesc că bunul Dumnezeu e într'adevăr la lucru prin Spiritul Său Sfânt, ca să facă o mare lucrare în timp scurt, pentru că adevărata cunoaștere de Dumnezeu și de voia Lui e pretutindeni dorită, iar Evanghelia dusă prin cuvântul vorbit sau scris, găsește pretutindeni, în toate clasele sociale și la toate naționalitățile din

țara noastră, o foarte bună și grabnică primire;

Având în vedere însă, că e foarte mare și întrecând cu mult puterile și posibilitățile noastre, lucrarea de a duce Evanghelia nu numai la auzul fiecărui om, dar și în convingerile lui, și de a pregăti pe fiecare credincios pentru trecerea la mărire;

Având în vedere totuși, că suntem pe deplin convinși, prin evenimentele de azi, că acum e momentul favorabil când se va face această mare lucrare a lui Dumnezeu, într'un timp foarte scurt, așa cum Domnul a și făgăduit; —și că — dacă nu o vom face noi — Domnul va ridica pe alții, iar lucrarea care a și început a se dovedi puternică, se va termina curând;

Având în vedere, că — tocmai pentru terminarea lucrării Sale în timp scurt — Domnul a făgăduit încă de mult, prin Ioel, revărsarea Spiritului Său Sfânt, sub forma Ploaiei târzii peste toată carnea, pentru vestirea și trăirea cu putere a soliilor finale;

Cu ocazia solemnelor ședințe ale Comitetului Uniunii, când s'a formulat apelul publicat pe această pagină

Având însă în vedere, că, pentru primirea Ploaiei târzii, trebuie îndeplinite condiții, pe care noi — fiecare, și ca popor — nu le îndeplinim, căci nu am dovedit o deplină ascultare de învățăturile și cererile soliei Evangheliei în toate punctele lor, și nu am dovedit nici acea desăvârșire în firea și în caracterul nostru, care să ne facă să fim pregătiți pentru trecerea la mărire și pentru un loc în Impărăția lui Dumnezeu;

Pentru toate aceste motive, și pentru ca la chemarea Domnului, azi, când zice: „Pe cine să trimit?“, fiecare din noi să poată răspunde: „Aici sunt Doamne, trimite-mă pe mine“; și pentru ca să ne dovedim și ascultători de Cuvântul Domnului și de Spiritul Său în toate, recunoscându-I numai Lui meritul și dându-I numai Lui mărirea pentru marea lucrare, care se va face cu semne mari și minuni;

Înțelegem și recunoaștem că trebuie să se facă — astăzi, nu mâine — cu noi lucrarea de schimbare și de îndreptarea noastră deplină, în sensul voit de Domnul, și să pregătim Domnului putința de a-Și face în noi și prin noi marea Sa Lucrare; și în acest scop,

Noi, Comitetul Uniunii, adresăm tuturor iubitorilor noștri frați și surori, slujitorii ai Bisericii și ai Instituțiilor ei, și membri ai Comunităților, un călduros apel și o stăruitoare chemare la o completă redeșteptare și reformă în persoana, în viața și activitatea noastră, în sensul în care vorbește lămurit spiritul profetic, că această redeșteptare și reformă trebuie să se producă cu fiecare din noi și cu poporul întreg, când zice:

„Dumnezeu ne cheamă la redeșteptare și reformă spirituală. Dacă acestea nu vor avea loc, toți care sunt încropiți vor continua să rămână urâți înaintea Domnului, până ce El va refuza să-i mai recunoască drept copii ai Săi...

„Trebuie să aibă loc o redeșteptare și o reformă sub conducerea Duhului Sfânt. Redeșteptarea și reforma sunt două lucruri diferite. Redeșteptarea înseamnă reînvierea vieții spirituale, reînsuflețirea forțelor minții și inimii, și învierea din moartea spirituală. Iar reforma înseamnă o reorganizare, o schimbare în idei și în teorii, în obiceiuri și în fapte“.

Aceasta înseamnă să ne trezim în spiritul nostru și să strigăm către Domnul pentru îndreptarea noastră, cu seriozitatea și cu stăruința arătate în îndemnurile din Ioel și din Ze-

fania; și să se producă în practică o îndreptare a faptelor și a preocupărilor noastre, de a căuta astăzi, fiecare pentru noi, cele ale Domnului și ale Impărăției Sale, și a le duce repede și altora;

Consacrarea fără rezerve a persoanei și a avutului nostru trebuie dovedită imediat, pentru ca să facem față curând marilor cereri ale lucrării care ne așteaptă, și să o îndeplinim repede în proporțiile cari întrec cu mult puterile și prevederile noastre de până acum.

Dumnezeu va prețui voioșia cu care ne consacram și ne predăm Lui, și va revărsa peste noi Spiritul Său Sfânt, ca să-Și termine lucrarea Sa, așa cum a făgăduit.

Fraților,

Comitetul Uniunii adresează această călduroasă și hotărâtă chemare tuturor, Lucrători și Membri, cu încredințarea, că, dacă nu am răspuns ei cu toată voioșia și predarea de sine, — mai ales acum în timpul cercărilor opreliștei și ale primejdiei războiului, prin cari Dumnezeu ne-a trecut cu bine și apoi ne-a dat o așa libertate — am dovedi aceeași îndărătnicie, pe care o dovedeau cei scăpați și întorși din robia Babilonului, când ziceau, că „nu e acum timpul pentru ca să clădim templul Domnului“, și căroră Domnul le răspunde prin Profetul: „Dar pentru voi este timpul să adunați averi și să vă clădiți case pe care Eu le voi spulbera“.

Dar bunul Dumnezeu să ne ajute nouă azi, să răspundem cu toții chemării Sale și să nu lăsăm nimic neconsacrat și pe care Domnul — prin evenimentele apropiate — ar putea să le spulbere pentru totdeauna și spre pierderea noastră veșnică.

La lucru deci, spre o deplină redeșteptare și reformă, spre a ne consacra Domnului pe noi și tot al nostru, ca să ieșim voioși și cu entuziasm în puterea Domnului pentru terminarea grabnică a lucrării Sale.

Iar lucrarea aceasta — zice Spiritul profetic — în zilele de apoi se va face, nu atât prin demonstrațiuni din Scripturi și din cele descoperite în Profeții, ci în deosebi prin mărturia credincioasă și umilă dată despre bunătatea, despre iubirea și despre credincioșia Domnului, pe baza cunoștințelor și convingerilor dobândite din experiența personală a trăirii cu Dumnezeu.

Bunul Dumnezeu să ne ajute tuturor la o asemenea trăire și la o asemenea credincioasă și caldă mărturisire.

Comitetul Uniunii

Din Bordești, la Dorobanți și Piatra Neamț

IOANEL EASTON

data

Biblioteca Personală

Am plecat din București cu gândurile și nădejdiile cele mai frumoase, îndreptându-mă spre locurile istorice și mult cântate ale Moldovei.

Mă opresc pentru câteva zile în regiunile de podgorii, al dealurilor pline cu vii cât poți vedea cu ochiul și de asemenea cu pomi fructiferi. Sunt cu adevărat în țara fructelor.

Vremea vrea și ea să ia parte la sărbătoarea ce va avea loc aici, și este frumoasă; căci începând cu Vineri seară se deschid adunările tineretului din împrejurimi. Poate prin acest cuvânt ar înțelege cineva că s'au adunat aici tineri veniți dela 2 sau 3 kilometri. O, nu, am avut plăcerea să vorbesc cu tineri veniți dela 30 și mai bine de kilometri. Unii venise pe jos, alții cu căruțele, fiecare căutând a nu lipsi dela această sărbătoare. Erau tineri și tinere plini de frumusețe, de vigoare și vioiciune.

Zilele petrecute aci au rămas ca o frumoasă amintire. Au fost zile când inimile tuturor au fost mișcate de soliile dela Dumnezeu.

Producția tineretului, dată Duminecă 24 Iunie, după amiază, a lăsat fiecărui îns câte o floare din buchetul de mărgăritare cerești, iar excursia de Luni a prilejuit întărirea legăturilor frățești între tinerii veniți de prin depărtări.

Și cine poate uita cântările frumos executate de corul din Bordești, conduse cu atâta pricepere și râvnă de fr. Ionescu Grăjdinoiu.

M'am despărțit cu greu de sutele de tineri adunați în Bordești, și port în gândul meu o amintire caldă și plăcută.

Dar programul meu mă chema mai departe

și iată-mă ajuns, cu ajutorul lui Dumnezeu la capătul de sus al țării, aproape de hotar, anume în Comuna Dorobanți, din județul Botoșani.

Fr. Zamfir, tânărul printre tinerii din Moldova, m'a însoțit pretutindeni în călătoria mea, dovedindu-și mereu acea dragoste și râvnă pentru Domnul ce-l caracterizează. Mi-a părut bine că l-am găsit mereu tânăr și voios.

Cum aş putea descrie frumusețea zilelor petrecute în Dorobanți, timiditatea plină de evlavie a surorilor noastre și consacrarea lor, cum și hotărîrea și bărbăția ce am cetit-o în ochii tinerilor? Nu găsesc cuvintele potrivite.

Am fost mișcat adânc, când la chemarea la consacrare am văzut ridicându-se tineri și tinere cu viziunea clară a jertfei de pe Golgota și a chemării ceasului de față. Și 'n ochii lor înlăcrimați, când am privit adânc, am văzut dorința inimii lor calde de a se consacra cu totul lui Dumnezeu și de a primi în această inimă tânără a lor Spiritul Sfânt care să o umple cu darurile minunate ale cerului.

Îmi sună încă în urechi frumoasele coruri executate de tinerii din Dorobanți și Dumbrăveni.

Au fost clipe solemne, de neuitat, și știu că mulți tineri și-au luat o hotărîre cu acea ocazie.

Și apoi, producția de Duminecă 1 Iulie după amiază, a fost un prilej minunat de vestire a chemării duioase pe care Dumnezeu o adresează omenirii. Dar cât de neîncăpătoare s'a dovedit sala de adunare din Dorobanți!

Plecarea și din acest loc nu a fost ușoară. Pot zice că ne-am rupt din mijlocul lor, și ceva din inima noastră am simțit că a rămas acolo. „Au fost zile minunate“, ziceam noi, fr. Zamfir și cu mine, pe când ne îndreptam spre Piatra Neamț în goana trenului.

Dar iată că toată graba noastră nu ne-a dat posibilitatea de a mai prinde pe tinerii adunați acolo spre a porni în excursie. Neputând să ne mai aștepte, ei plecaseră spre frumoasele locuri carpatice, spre Cheile Bicazului.

I-am așteptat pe tineri în Piatra, folosind timpul în mod plăcut laolaltă cu muntenii rămași pe acasă.

Dar iată că Vineri sosesc și excursioniștii. Sunt voioși și mândri de biruința ce Domnul le-a dat-o. În fruntea lor pășește cu pasul ca-

Localul birourilor Conferinței Moldova, la Bacău

dențat, cu capul sus, mândru de grupa ce o conduce, fr. Popov, iar alături, ca unul al cărui ochiu stă deschis cu grijă, este fr. Cline.

Te văd pe toți acești tineri de prima dată. Câtă viață, cât avânt se poate ceti în ochii lor.

După amiază, o mică excursie pe dealul Pietricica, îmi dovedește de ce sunt în stare tinerii munteni. Zilele de drum greu, parcă nu au fost, așa aleargă pe culmea dealului și la joacă. Fratele Zamfir, plin de voieșie ca totdeauna, are pentru fiecare un cuvânt bun, iar fr. Popov, uitând anii ce-i poartă, se ia la întrecere cu cei mai tineri. Un spirit bun cuprinde pe toți. Seara la adunare ne vedem cu toții în frumoasa capelă. Din primele ore simt că și aci Spiritul lui Dumnezeu se va descoperi în măsură bogată. Și în adevăr, atunci când glasul lui Dumnezeu a făcut apel la inimile noastre, ca unul s'au ridicat tinerii și tinerele. Am fost fericit privind acest tineret plin de viață și sănătos cum se prezintă ca unul atunci când Dumnezeu îl chiamă.

Consacrați! Mai mult încă, zdrobiți pe stâncă mântuirii, prinzându-se cu putere de Isus, așa i-am văzut pe tinerii munteni. Și mi-am zis: „Ferice de Comunitatea care are un asemenea tineret consacrat cu totul lui Dumnezeu“.

Și dacă în alte părți seria frumoasă de adunări s'a încheiat cu o producție, aci a întrecut totul, căci s'a sfârșit cu o nuntă, în adevăr o încoronare a sărbătorii, nunta simbolizând tot ce este mai frumos, mai sublim, mai minunat.

Dar nu pot să închei aceste rânduri despre zilele petrecute în Piatra fără a-mi mărturisi plăcerea ce am simțit-o în mijlocul corului de acolo.

Și când gândul mi se întoarce acumă către tinerii zeloși și credincioși adunați în Bordești, și apoi în Dorobanți și Piatra, rog pe bunul Dumnezeu ca mâna Sa să stea întinsă asupra lor și să le ajute a-și ține hotărârile luate.

Port acestor zile o plăcută și frumoasă amintire.

V. Florescu

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Redactor responsabil: V. Florescu

Anul XXIII Septembrie, 1945 No. 9

In drum spre Cheile Bicazului

INȘTIINTARE

Se atrage atențiunea tuturor Comunităților să fie cu luare aminte la persoane cari umblă în neorânduială în ce privește credința și purtarea. Oameni ce nu sunt trimiși de Dumnezeu și de Biserică caută să turbure credința fraților. Să nu li se zică bun venit. Să nu se lase înșelați prin scrieri pe cari le aduc sau le trimit, dându-se drept credincioși ai Bisericii. Să se facă cunoscut predicatorilor și conducerii Conferințelor cazurile de felul acesta.

Comitetul Uniunii

ANUNȚURI

Cumpăr de ocazie mașină de tricotaj No. 5 sau 6 pe 50 cm. sau 60 cm., în perfectă stare de funcționare.

A se adresa: Ștefan Neculae (fotograf), Comuna Cuza-Vodă, Jud. Ialomița.

Editura angajează imediat:

1. *Practicant sau practicantă de birou.*

1 *om de serviciu pentru atelierul de tipografie.*

2—3 *Ucenici sau ucenice.* Condițiuni: Membri ai comunității A. Z. Ș. sau copii ai acestora, cu bune referințe din partea Comunității. Cu domiciliul stabil în București.

Pentru ori ce informațiuni doritorii se vor adresa Casei de Editură Graiul Literar din București, Str. Labirint, No. 116.

Spiritul Profetiei în Mișcarea Adventă.

Locul pe care darul profetiei îl are în Biserică

(Urmare)

Dar în tot cursul Istoriei acestei mișcări darul Spiritului profetic ne-a slujit cu lucrurile acestea ale învățaturii sănătoase, și a fost pentru noi o inspirație pentru o viață superioară și un sfetnic în săvârșirea lucrării. Ne-au venit avertismente atunci când porneam pe căi greșite, și ne-a fost arătat drumul cel drept. Domnul, viul Dumnezeu, a condus o mișcare, așa cum pe vremuri a condus mișcarea exodului. Noi cei care am înaintat cu mișcarea adventă în decursul anilor, de când a răsărit dintr'un câmp restrâns de activitate până am ajuns cu adevărat o mișcare mondială, am văzut în tot decursul drumului darul Spiritului profetic săvârșind lucruri despre care știam că nici o ființă omenească nu ar fi fost în stare să le inventeze prin vreun dar natural. Aci se simte influența supranaturalului.

Depinzând de harul lui Dumnezeu ca toți ceilalți.

Persoana în ea însăși era ca toți ceilalți credincioși. Simțea nevoia de a alerga la Dumnezeu după ajutor pentru propriile sale lipsuri, după cum oricare alt credincios simte lipsa în propria sa slăbiciune. La o Conferință Generală, Elena White a mărturisit:

„Niciodată mai înainte nu mi-am dat seama ca astăzi de caracterul înălțat al lucrării... Simt lipsa în mine însămi... Trebuie să primesc o nouă înzestrare, o ungeră sfântă, căci altfel nu pot să merg să învăț pe alții. Trebuie să știu că merg împreună cu Dumnezeu... Trebuie să știu că harul lui Dumnezeu este în propria mea inimă, că propria mea viață este în acord cu voința Lui“. — *„Mărt. Vol. II, p. 618. Rostită înaintea Conferinței Generale din 1871.*

Posedarea darului profetic nu face din ființa omenească o persoană stranie și de altă natură. În viața mea personală, memoria mea de copil îmi zugrăvește în linii vii o vecină bună ca o mamă, pentru care obișnuiam să fac diferite mici lucrări. Era o mamă bună în Iz-

rail, și la vechiul nostru sediu din Michigan erau multe mame bune de felul acesta în biserică și în localitate. Elenei White îi plăcea să vadă de treburile casei, și putea să fie auzită cum cânta în timp ce făcea lucrul său prin casă. De sigur faptul că se cerea mult din timpul său pentru lucrarea bisericii îi lăsa prea puțină vreme pentru săvârșirea datoriilor obișnuite pe care de obicei le au celelalte gospodine.

În purtarea ei nu se vedea nici un fel de pretenții, nu avea o atitudine de oficialitate. Nu-și da aere de autoritate personală, sau de înțelepciune personală mai presus de alții. Dar atunci când Duhul lui Dumnezeu o inspira să dea sfat, da pe față un curaj neînduplecat pentru a rosti solia necesară, în temere de Dumnezeu și în Spiritul lui Hristos. Frații conducători poate că veneau pentru sfat într'o chestiune sau alta. Poate că spunea că nici o lumină nu i-a fost dată în privința aceea; frații trebuia să caute pe Dumnezeu, și să facă ce se pricepeau mai bine. Sau, poate că avea lumină chiar în privința aceea. I se arătase mai înainte starea de fapt, și avea sfat dela Domnul cu privire la ceea ce trebuia să se facă. Adesea sfatul acesta se afla scris în caietele acelea în care scria, scria mereu, dimineață după dimineață și zi după zi, atunci când Spiritul îi reamintea lucrurile arătate poate în timpul nopții.

O mare realizare literară.

Gândind la faptul că în vârstă fragedă, ca fetiță, Elena White a fost împiedecată de a primi o educație mai aleasă de cât ceea ce putea să dea o școală obișnuită, este lucru cu atât mai inexplicabil, din punct de vedere natural, că a scris ceea ce a scris. Fără de pregătire în domeniul literar, a produs cărți pe care le-au admirat cele mai distinse minți, după cum vom vedea:

S'a făcut în slăbiciune. Ni se spune în „Schite din viața Elenei White“, că multă vreme după ce fusese chemată în serviciu nu

era în stare să scrie. Despre un timp în cursul anului 1845, zicea:

„Până la data aceasta nu am putut să scriu; mâna mea tremurătoare nu era în stare să țină bine condeiul. În timp ce eram în viziune, mi s'a dat porunca de către un înger să scriu viziunea. Am ascultat și am scris repede. Nervii mei au fost împuterniciți, și de atunci până la data de față (scrisă în 1880) mâna mea nu a mai tremurat“. *Pag. 90.*

Scrisul se făcea adesea în cursul frământărilor zilei, a convorbirilor și a serviciului de predicare, în patrie și în străinătate; iar adesea în decursul anilor a avut loc în timpul suferințelor fizice. În 1891 Elena White a fost invitată de Conferința Generală să viziteze Australia, unde se desvolta o lucrare viguroasă într'un câmp nou. Un an și jumătate mai târziu ea scria biroului central:

(Va urma)

W. A. Spicer

LUCRAREA SECERISULUI

Domnul Hristos nu are alt plan decât ca, alegându-ne din lumea aceasta, noi să mergem să vestim și altora pe Hristos.

„Hristos Se jertfi pe Sine ca să mântuiască suflete, și voi, care cunoașteți iubirea Sa, faceți așa puține eforturi pentru a împărtăși și pe alții de harul și binecuvântările Sale. O așa indiferență și neglijare a datoriei uimește pe îngeri. La ziua judecării va trebui să vă întâlniți cu sufletele pe care le-ați neglijat. În acea mare zi vă veți convinge și vă veți condamna“. — „*Mărturii*“, Vol. VI, p. 425.

„Toți pot face ceva pentru lucrare. Nimeni nu va fi socotit fără vină înaintea lui Dumnezeu dacă nu va fi lucrat în mod serios și din iubire pentru salvarea sufletelor“. — „*Mărturii*“, Vol. V, p. 395.

Comunitatea Domnului Hristos de pe pământ este chemată a fi de folos oamenilor. Fiecare credincios, care a simțit puterea salvatoare a Evangheliei, va recunoaște că datoria sa este de a duce și semenilor săi această veste bună, anume Evanghelia.

Domnul dorește ca noi să fim lumină în mijlocul celor cu cari trăim; El vrea ca noi, prin cuvinte și fapte să facem cunoscut sufletelor prețiosul adevăr al Cuvântului Său. De aceea seamănă sămânța dumnezeescului adevăr cu orice ocazie și în orice clipă.

După cum agricultorul nu trebuie să se speire, tot așa nici noi nu trebuie să ne înspăimântăm de osteneală, dacă vrem să salvăm suflete pentru viața veșnică.

„Lucrarea lui Dumnezeu nu se va termina până când bărbații și femeile Comunităților noastre nu se vor ridica la lucru... Salvarea sufletelor cere o serioasă lucrare personală“. — „*Mărturii*“, Vol. IX.

S'a spus că singura și cea mai mare activitate adventă este aceea în legătură cu lucrarea de toamnă.

Noi suntem obișnuiți cu organizația acestei lucrări de toamnă, și fiecare Comunitate trebuie să-și organizeze în așa fel lucru, potrivit împrejurărilor locale. Totuși, pe baza experiențelor din trecut, putem da câteva sfaturi:

Comunitățile mai mari, să-și aleagă un comitet special care să se ocupe numai cu această lucrare de toamnă, făcând planuri, împărțind teritoriul de lucru, și organizând activitatea. La lucru vor merge doi câte doi.

De asemenea și tineretul trebuie bine organizat, pentru ca prin râvna lor să se distingă în această lucrare frumoasă. Ei vor avea o țintă aparte de ținta membrilor majori.

Incasările să se verse și să se înregistreze săptămânal.

Ținta este dela 5 până la 10 publicații.

Apostolul Pavel spune: „Alerg spre țintă“. De aci înțelegem că fiecare să ne punem o țintă. Comunitatea să-și pună o țintă cât mai înaltă și să caute a o atinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Să ne îndemnăm a ajunge țintele acestea de vestire a Evangheliei Domnului Hristos, știind că la venirea Sa el ne va spune: „Serv credincios“, iar ca semn de recunoștință, vom primi cununa vieții, veșminte albe, ramure de finic, și încă, fiecare vom avea în mâini harpe cu cari vom cânta la marea de cristal cântarea biruinții pe care am câștigat-o asupra păcatului, cu ajutorul Domnului Hristos.

Ioan Reit

„VICTORIA”

Adânc mulțumitori bunului Dumnezeu pentru biruința pe care ne-a dat-o asupra tuturor greutăților și piedicilor, — facem cunoscut iubiților frați și surori, și în deosebi tineretului din Comunitățile noastre, că ni s'a acordat de către Onor Minister al Sănătății autorizația pentru funcționarea Școlii noastre de Infirmiere, care a luat ființă, spre lauda lui Dumnezeu, sub numele de

Școala Particulară

de

Surori Infirmiere

„VICTORIA”

Facem cunoscut pe calea aceasta condițiile de admitere în Școală, cari — conform Legii și Regulamentului Școlii — sunt următoarele:

1. Cererile de înscriere se primesc în zilele dela 15—25 Septembrie 1945 la Cancelaria Școlii, care — până la mutarea în noul local — se află în București, str. Labirint 116.

2. Elevele candidate trebuie să aibă vârsta de 17 ani împliniți, și să nu fie mai mari de 30 de ani împliniți. Dispense de vârstă nu se acordă. Nu se primesc candidate căsătorite, sau care au copii.

3. Elevele candidate trebuie să fi absolvit cel puțin 4 clase secundare într'un liceu teoretic, liceu comercial, gimnaziu industrial, școală normală, etc.

4. Cererile de înscriere se vor adresa Direcției Școlii, și vor fi însoțite de următoarele acte:

a. Extractul de naștere; b. Certificat de naționalitate; c. Certificat de studii de 4 clase secundare. d. Certificat de moralitate eliberat de Primărie și vizat de către Presbiterul Comunității advente; e. Consimțământul scris al părinților sau al tutorilor legali pentru candidatele, cari n'au împlinit 21 de ani.

5. Candidatele se vor prezenta la Școală în dimineața zilei de 26 Septembrie 1945, când vor fi supuse unui examen medical, pentru constatarea stării de perfectă sănătate.

6. In zilele de 27 și 28 Sept. 1945 candidatele vor trece un examen pentru constatarea cunoștințelor generale și a aptitudinilor. Acest examen se face în scris și oral. Proba scrisă va consta dintr'o compunere, sau dictare. No-

tele se dau dela 1 până la 10. Nu vor fi admise candidatele, cari au primit note mai mici de 5.

7. Elevele admise în Școală vor purta uniforme, cari sunt obligatorii în timpul lecțiilor din Școală și în timpul exercițiilor și stagiilor practice din spitale.

8. Elevele sunt interne și externe. Externe vor fi elevele ale căror familii locuiesc în București. Elevele interne vor locui în internatul Școlii, unde se vor prezenta aducând cu dânsese efecte de îmbrăcăminte, încălțăminte, lingerie de corp, două cerșafuri de pat și două fețe de pernă, cât și ștergare și alte articole necesare pentru toaletă.

9. Cursurile Școlii vor începe la 1 Oct. 1945 și vor dura până la 15 Iunie 1946. Examenele de sfârșit de an se țin între 16 și 30 Iunie. In luna Iulie are loc stagiul practic. Luna August și câte o săptămână la Crăciun și la Paști sunt rezervate pentru vacanță.

10. Costul întreținerii în Internat este de Lei 10.000 lunar, în care sumă se cuprind cheltuielile pentru locuință, lumină, încălzit și spălat; iar mâncarea 45.000 lei lunar; în plus se vor aduce și alimente în natură în aceeași cantitate cum s'a anunțat pentru Institutul Biblic.

Taxele școlare sunt: Lei 10.000, taxa de înscriere; Lei 10.000, taxa pentru vizitele și examenele medicale; Lei 10.000, taxa de studii lunar.

Comunitățile au toată libertatea, să achite ele costul întreținerii și taxele de studii pentru elevele meritoase.

Tinerele, cari nu au terminat 4 clase secundare, dar care doresc să urmeze cursurile Școlii de Surori Infirmiere, se pot — pentru completarea studiilor a 4 clase secundare — înscrie anul acesta fie într'una din secțiunile Școlii noastre Misionare, fie în Gimnaziul nostru Industrial de fete, din București, după a cărui absolvire, apoi, se pot înscrie în Școala de Surori de Infirmiere.

In dorința, ca să ajungem să formăm pentru serviciul acesta plăcut lui Dumnezeu, al îngrijirii de bolnavi, cât mai multe forțe în poporul advent, facem apel la tinerele fete din Comunități, cari se află în condițiile de vârstă

și de studii arătate mai sus, să se grăbească a se înscrie în Institutul acesta al nostru intitulat „Școala particulară de Surori Infirmiere „Victoria” din București.

Numărul prevăzut de noi pentru anul școlar 1945—1946 este de 30 de eleve în anul întâiu al Școlii. Durata cursurilor este de 2 ani. După absolvire, elevele primesc diplomă de Stat și au dreptul să fie angajate în orice Spital, sau Sanatoriu.

Acest apel al Conducerii Uniunii noastre va

fi citit în toate Comunitățile în Sabatul dela 8 Sept. 1945, în cadrul unui program în orele de dimineață, cuprinzând: cântare, rugăciune de deschidere, citirea acestui apel însoțit de explicații și îndemnuri către tinerele surori, și apoi încheiere cu cântare și rugăciune.

Cuvântul nostru către tineret este:

Răspundeți cu bucurie acestui apel; căci Domnul vă chiamă azi la o mare și importantă lucrare misionară.

Comitetul Uniunii

EVANGHELIȘTII VOLUNTARI

Suflete pentru Hristos

Pentru a salva suflete din păcate a trimis Dumnezeu Tatăl pe Fiul Său în lume. „Căci Fiul Omului n'a venit în lume ca să piardă, ci ca să mântuiască suflete“. Luca 9, 51—56. Pentru a înțelege marea valoare a unui suflet, Domnul Isus a zis: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său? Marcu 8, 36—37.

Toate comorile lumii adunate la un loc, nu valorează în ochii lui Dumnezeu cât valorează un singur suflet, căci nu pentru salvarea comorilor lumii a murit Domnul Hristos ci pentru salvarea sufletelor noastre din păcate. Da, noi cei păcătoși salvați prin harul, meritele și moartea pe cruce a Domnului Hristos pentru mântuirea noastră, suntem cea mai scumpă comoară a Domnului Hristos. Stă scris că El ar fi venit pe lume chiar și numai pentru salvarea unui singur păcătos!

Evangheliștii voluntari, s'au consacrat și se consacră pentru o așa mare lucrare devenind câștigători de suflete pentru Hristos.

Incă unul

Am rămas impresionat cetind o întâmplare. Intr'o dimineață a venit vestea la o școală misionară în care mai mulți tineri se pregăteau pentru lucrarea de evanghelizare, că pe mare la 15 km. depărtare a naufragiat un vapor cu pasageri. Câțiva tineri luând o mașină au mers în grabă la locul acela. Sosind, văzură de pe țărm vaporul naufragiat și mulțime de pasageri: bărbați, femei și copiii căutând fiecare a se salva dela moarte. Unii în-

notau, alții căutau să plutească deasupra apei pe colaci de salvare sau pe scânduri în timp ce alții strigau desperați: „Ajutor, veniți și ne salvați!“ Mulți se scufundau în valuri, piereau, mureau! Printre tinerii elevi ce priveau era și unul cu numele de Eduard, care învățase să înnote. Înțelegând pericolul și ajutorul de care aveau nevoie naufragiații, s'a desbrăcat și s'a aruncat curajos în mare, înnotând până la vapor și salvând unul câte unul la mal patrusprezece suflete. Intre timp, ceilalți tineri, au aprins un foc pe țărm și, Eduard tare obosit și înghețat a venit să se încălzească. Dar, ochii lui erau tot spre vapor. Vrând să plece din nou, frații l-au sfătuit să renunțe, fiind prea obosit, dar el le-a spus: „Cum pot să privesc pieirea altora când aș putea să le întind o mână de ajutor?“ Și, din nou sare în apă și merge să salveze încă unul care era gata să se înece. Când să ajungă însă cu el la mal obosește și începe a se afunda cu el în valuri. Frații de pe mal, văzând primejdia, i-au întins o funie de salvare; el a apucat-o și împreună cu cel naufragiat a ieșit la mal. Dar, Eduard, a căzut jos ca mort de oboseală. A fost ridicat în mașină și dus înapoi în locuința lui, la școală. Seara, a căzut în delir. Eduard aiura. La căpătâiul lui a stat de veghe un frate de credință cu numele Ioan care se ruga pentru însănătoșirea lui. După un timp, Ioan plecă de lângă pat, se duse la fereastra camerei și privind în zare cugeta la scena petrecută pe mare în timpul zilei... Deodată aude niște pași înapoia lui. Erau pașii lui Eduard, care se sculase din pat și venea spre el la fereastră. „Frate Ioane“, zise Eduard, „sunt tare trist în inima mea și nu

(Urmare la pag. 16-

LECȚIUNI PENTRU COPII

ISTORIA VECHIULUI TESTAMENT

SECȚIUNEA PRIMARĂ

Lecțiunea 9 — 1 Septembrie, 1945

FRAȚII LUI IOSIF IN EGIPT

Text biblic: Geneza 42.

De memorizat: Gal. 6, 7.

1. Foametea cea mare care fusese anunțată Faraonului în somn se întinse în curând în toată țara. Iacob, care trăia încă în Canaan chemă pe fiii săi și le zise: „Iată, aud că este grâu în Egipt; pogoriți-vă, și cumpărați-ne de acolo, ca să trăim și să nu murim. Zece frați ai lui Iosif s'au pogorit în Egipt“. Iacob nu voi să lase să plece pe Benjamin, cel mai tânăr dintre fiii săi, de teamă să nu i se întâmple vreo nenorocire.

2. „Iosif era mai mare în țară; el vindea grâu la tot poporul din țară. Frații lui Iosif au venit, și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Iosif, cum a văzut pe frații săi, i-a cunoscut; dar s'a făcut că le este străin, le-a vorbit aspru, și le-a zis: „De unde veniți? Ei au răspuns: „Venim din țara Canaan, ca să cumpărăm merinde“.

3. Frații lui Iosif nu-l recunoscuse. Imbrăcat în haine regale, Iosif nu semăna mai de loc cu băiatul pe care-l vânduse negustorilor madianiți, cu douăzeci de ani în urmă. „Iosif și-a adus aminte de visurile, pe cari le visase cu privire la ei“. El dorea să aibă vești despre tatăl său și despre Benjamin, și să afle dacă mai erau la fel de geloși și cruzi ca pe atunci.

4. Le spuse deci: „Voi sunteți iscoade; ați venit numai ca să cercetați locurile slabe ale țării“. Ei îi răspunseră: „Noi toți suntem fiii acelui om; suntem oameni de treabă, robii tăi nu sunt iscoade... Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați, fii ai acelui om, din țara Canaan; și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață“.

5. Pentru a-i încerca, Iosif le zise: „Nu veți ieși de aici până nu va veni fratele vostru cel tânăr! Trimeteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru; iar voi, rămâneți la opreală. Cuvintele voastre vor fi puse astfel la încercare“. Și-i aruncă la închisoare timp de trei zile.

6. Iosif nevrând ca tatăl și fratele său să sufere din lipsă de hrană, zise: „Dacă sunteți oameni de treabă, să rămână unul din frații voștri închis în temnița voastră; iar ceilalți plecați, luați grâu ca să vă hrăniți familiile, și aduceți-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare și să scăpați de moarte. Și așa au făcut“.

7. În timpul celor trei zile cât au stat în închisoare, frații lui Iosif recunoscuseră cât de răi fusese. Iși ziceau unul altuia: „Suntem vrednici de pedeapsă, pentru că nu-l ascultasem pe Iosif când ne ruga să nu-i facem rău. Iată de ce ni se întâmplă această nenorocire“. Ei începeau să înțeleagă înțelesul textului de memorizat din această lecțiune.

8. „Ei nu știau că Iosif îi înțelegea, căci vorbea cu ei printr'un tâlmaci. Iosif a plecat laoparte dela ei, ca să plângă. În urmă s'a întors, și le-a vorbit; apoi a luat dintre ei pe Simeon, și a pus să-l lege cu lanțuri în fața lor“. Iosif alege pe Simeon pentru că el fusese autorul principal al purtării crude ce i se aplicase.

9. „Iosif a poruncit să li se umple sacii cu grâu, să pună argintul fiecăruia în sacul lui, și să li se dea merinde pentru drum. Și așa s'a făcut. Ei și-au încărcat grâul pe măgari, și au plecat“.

10. „Unul din ei și-a deschis sacul ca să dea nutreț măgarului. A văzut argintul la gura sacului, și a zis fraților săi: „Argintul meu mi s'a dat înapoi, și iată-l în sacul meu“. Atunci li s'a tăiat inima; și au zis unul altuia tremurând: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?“

11. „S'au întors la tatăl lor Iacob, în țara Canaan, și i-au istorisit tot ce li se întâmplase“. „Când și-au golit sacii, iată că legătura cu argintul fiecăruia era în sacul lui. Ei și tatăl lor au văzut legăturile cu argintul, și s'au temut“.

12. „Tatăl lor Iacob le-a zis: „Voi mă lipsiți de copii: Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, și voiți să luați și pe Benjamin. Toate acestea pe mine mă lovesc“. Și adăugă: Benjamin „nu se poate pogori împreună cu voi; căci fratele lui e mort, și el a rămas singur; dacă i s'ar întâmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceți, cu durere îmi veți pogori perii mei cei albi în locuința morților“.

Lecțiunea 10 — 8 Septembrie, 1945

A DOUA CALATORIE A FRAȚILOR LUI IOSIF

Text biblic: Geneza 43.

De memorizat: Proverbe 16, 20.

1. „Foametea bântuia greu în țară. Când au isprăvit de mâncat grâul, pe care-l aduseseră din Egipt, Iacob a zis fiilor săi: „Duceți-vă iarăși, și cumpărați-ne ceva merinde“.

2. Iuda îi răspunse: „Dacă vrei să trimeteți pe fratele nostru (Benjamin) cu noi, ne vom pogori, și-ți vom cumpăra merinde. Dar dacă nu vrei să-l trimeteți, nu ne vom pogori, căci

omul acela (Iosif) ne-a spus: „Să nu-mi mai vedeți fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi!... Trimete copilul cu mine, ca să ne sculăm și să plecăm, și vom trăi și nu vom muri, noi, tu și copiii noștri. Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, și dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu față de tine pentru totdeauna”.

3. Le trebuia neapărat grâu, și Iacob lăsa în cele din urmă pe Benjamin să plece. Le dădu un dar să-l ducă guvernatorului, pentru ca să găsească trecere înaintea lui. El zise de asemenea: „Luați cu voi argint îndoit, și duceți înapoi argintul, pe care vi-l pusese la gura sacilor: poate că a fost o greșeală. Luați și pe fratele vostru, sculați-vă și întoarceți-vă la omul acela. Dumnezeu Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului acela, și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celalt frate al vostru și pe Benjamin!”

4. S'au sculat, s'au pogorît în Egipt, și s'au înfățișat înaintea lui Iosif. Cum a văzut Iosif pe Benjamin cu ei, a zis economului său: „Bagă pe oamenii aceștia în casă, taie vite și gătește; căci oamenii aceștia au să mănânce cu mine la amiază”. Omul acela a făcut ce-i poruncise Iosif, și a dus pe oamenii aceia în casa lui Iosif”.

5. „Ei s'au temut când au văzut că-i bagă în casa lui Iosif, și au zis: „Ne bagă înăuntru din pricina argintului pus în sacii noștri data trecută; vor să se năpustească peste noi, ca să ne ia robi, și să pună mâna pe măgarii noștri”.

6. „S'au apropiat de economul casei lui Iosif, și au intrat în vorbă cu el la ușa casei; și au zis: „Domnule, noi ne-am mai pogorît odată aici, ca să cumpărăm merinde. Apoi, când am ajuns la locul unde trebuia să rămânem peste noapte, ne-am deschis sacii; și iată că argintul fiecăruia era la gura sacului său, argintul nostru, după greutatea lui: și l-am adus înapoi cu noi. Am adus și alt argint, ca să cumpărăm merinde. Nu știm cine a pus argintul în sacii noștri”.

7. „Economul a răspuns: „Fiți pe pace! Nu vă temeți de nimic. Dumnezeu vostru, Dumnezeu tatălui vostru, v'a pus pe ascuns o comoară în saci. Argintul vostru a trecut prin mâinile mele”. Și le-a adus și pe Simeon. Omul acesta i-a băgat în casa lui Iosif; le-a dat apă de și-au spălat picioarele; a dat și nutreț măgarilor lor. Ei și-au pregătit darul până la venirea lui Iosif, la amiază; căci aflaseră că au să mănânce cu el”.

8. „Când a ajuns Iosif acasă, i-au dat darul, pe care-l adusese, și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui”. Cu siguranță Iosif își aduse aminte în momentul acela de snopii pe cari îi văzuse în vis.

9. „El i-a întrebat de sănătate; și a zis: „Bătrânul vostru tată, de care ați vorbit, este sănătos? Mai trăiește?” Ei au răspuns: „Robul tău, tatăl nostru, este sănătos; trăiește încă. Și s'au plecat și s'au aruncat cu fața la pământ”.

10. „Iosif a ridicat ochii; și aruncând o privire spre frate-său Benjamin, fiul mamei sale, a zis: „Acesta este fratele vostru cel tânăr, despre care mi-ați vorbit?” Și a adăugat: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!” Inșă Iosif era atât de emoționat revăzând pe frățiorul său încât nu putu să-i spună mai mult. „Simțea nevoie să plângă; a intrat de grab într'o odaie, și a plâns acolo. După ce s'a spălat pe față, a ieșit din odaie; și silindu-se să se stăpânească, a zis: „Aduceți de mâncare!”

11. „După caste, le era interzis egiptenilor de a mânca cu oameni de orice altă națiune. Fiii lui Iacob mâncau prin urmare la o altă masă, în timp ce guvernatorul, având în vedere poziția sa înaltă, mânca singur, și Egiptenii ocupau de asemenea mese separate. Când toată lumea s'a așezat, frații observară cu uimire că erau așezați după ordinea vârstei”. — *Patriarhi și Profeți*.

12. „Iosif a pus să le dea din bucatele cari erau înaintea lui; iar Benjamin a căpătat de cinci ori mai mult decât ceilalți”. „Prin acest fapt de bunăvoință, Iosif spera să descopere dacă Benjamin era privit cu aceeași invidie și ură pe care o dovedise față de el”. — *Idem*.

13. Iosif se sili să se poarte cu înțelepciune și multă grijă față de frații săi. El ceru ajutorul lui Dumnezeu pentru a se purta cu înțelepciune.

Lecțiunea 11 — 15 Septembrie, 1945

IOSIF INCEARCA PE FRAȚII SAI

Text biblic: Geneza 44.

De memorizat: 1 Cronici 29, 17.

1. „Iosif a dat următoarea poruncă economului casei lui: „Umple cu merinde sacii oamenilor acestora, cât vor putea să ducă, și pune argintul fiecăruia la gura sacului său. Să pui și paharul meu, paharul de argint, la gura sacului celui mai tânăr, împreună cu argintul cuvenit pentru prețul grâului lui”. Economul a făcut cum îi poruncise Iosif”.

2. „Dimineața, cum s'a crăpat de ziuă, au dat drumul oamenilor acestora împreună cu măgarii lor. Dar abia ieșiseră din cetate, și nu se depărtaseră deloc de ea, când Iosif a zis economului său: „Scoală-te, aleargă după oamenii aceia; și când îi vei ajunge, să le spui: „Pentru ce ați răsplătit binele cu rău? De ce ați furat paharul din care bea domnul meu?”

3. Frații s'au mirat văzându-l pe econom venind. El îi învinui că furase paharul de argint al domnului său, însă ei au răspuns că nu făcuseră asemenea lucru. Ei erau atât de siguri că niciunul dintre ei nu furase paharul încât mai spuseră: „Să moară acela dintre robii tăi la care se va găsi paharul, și noi înșine să fim robi ai domnului nostru!”

4. Economul zise că acela la care se va găsi paharul să fie robul său, însă ceilalți vor fi nevinovați. „Indată, și-a pogorît fiecare sacul la pământ. Fiecare și-a deschis sacul. Econo-

mul i-a scotocit, începând cu cel mai în vârstă și sfârșind cu cel mai tânăr; și paharul a fost găsit în sacul lui Beniamin“.

5. Disperați, frații se reîntoarseră încet în oraș, până la casa guvernatorului. „Iuda și frații lui au ajuns la casa lui Iosif, pe când era el încă acolo, și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Iosif le-a zis: „Ce faptă ați făcut?“

6. „Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptăm?... Iată-ne robi ai domnului nostru: noi, și acela la care s'a găsit paharul“.

7. „Dar Iosif a zis: „Să mă ferească Dumnezeu să fac așa ceva! Omul la care s'a găsit paharul, va fi robul meu; dar voi, suiți-vă înapoi în pace la tatăl vostru“.

8. „Atunci Iuda s'a apropiat de Iosif, și a zis: „Te rog, domnul meu, dă voie robului tău să spună o vorbă domnului meu“. Apoi îi vorbi despre tatăl său, Iacob, zicând: „Avem un tată bătrân, și un frate tânăr, copil făcut la bătrânețea lui; băiatul acesta avea un frate care a murit, și care era de aceeași mamă; el a rămas singur, și tatăl lui îl iubește“.

9. Apoi Iuda reaminti cum Iosif îi silise să aducă cu ei pe Beniamin. El repetă ce spusese tatăl său: „Voi știți că nevastă-mea (Rahela) mi-a născut doi fii (Iosif și Beniamin). Unul a ieșit dela mine, și cred că a fost sfârșiat negreșit de fiare, căci nu l-am mai văzut până astăzi. Dacă-mi mai luați și pe acesta, și i se va întâmpla vreo nenorocire, cu durere îmi veți pogori bătrânețele în locuința morților“.

10. „Acum, dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi băiatul de sufletul căruia este nedeslipit sufletul lui, el are să moară, când va vedea că băiatul nu este“.

11. În sfârșit, Iuda, credincios făgăduinții pe care o făcuse tatălui său, zise: „Căci robul tău s'a pus chezaș pentru copil, și a zis tatălui meu: Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu pentru totdeauna față de tatăl meu“.

12. „Ingăduie, dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suișe înapoi cu frații săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah! să nu văd mahnirea tatălui meu!“

13. O mare schimbare se produsese în inima acestor oameni din clipa aceea când Iuda propusese să vândă pe Iosif madianiților. Decât să se întoarcă acasă, lăsându-l numai pe Beniamin, vorbele și atitudinea lor dădeau dovezi despre dragostea lor față de el și față de tatăl lor. Ei se împotriveau încercării, și în lecția viitoare vom vedea care le-a fost răsplata.

Lecțiunea 12 — 22 Septembrie, 1945

IOSIF IARTA PE FRAȚII SAI

Text biblic: Geneza 45.

De memorizat: Matei 6, 14.

1. Iosif știa acum că frații săi erau mai buni ca altădată. Atitudinea lor arătase că iubeau cu toată inima pe tatăl lor și pe tânărul lor frate.

2. „Iosif nu s'a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau. Și a strigat: „Scoateți afară pe toată lumea“. Și n'a mai rămas nimeni cu Iosif, când s'a făcut cunoscut fraților săi. A izbucnit într'un plâns așa de tare că l-au auzit Egiptenii și casa lui Faraon“.

3. „Iosif a zis fraților săi: „Eu sunt Iosif! Mai trăiește tatăl meu?“ Dar frații lui nu i-au putut răspunde, așa de încremeniți rămăsese înaintea lui“. Frații lui Iosif erau și mai speriați decât înainte. Ei credeau că Iosif nu le va ierta niciodată ceea ce-i făcuse în copilărie.

4. „Iosif a zis fraților săi: „Apropiati-vă de mine“. Și ei s'au apropiat. El a zis: „Eu sunt fratele vostru Iosif pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m'ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m'a trimis Dumnezeu înaintea voastră“.

5. „Iată sunt doi ani de când bântue foamea în țară; și încă cinci ani, nu va fi nici arătură, nici seceriș. Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze viața printr'o mare izbăvire... El m'a făcut... cărmuitorul întregii țări a Egiptului“.

6. „Grăbiți-vă de vă suiți la tatăl meu, și spuneți-i: „Așa a vorbit fiul tău Iosif: „Dumnezeu m'a pus domn peste tot Egiptul; pogoară-te la mine și nu zăbovi“... Istorișiți tatălui meu toată slava pe care o am în Egipt, și tot ce ați văzut; și aduceți aici cât mai curând pe tatăl meu“.

7. „El s'a aruncat pe gâtul fratelui său Beniamin, și a plâns; și Beniamin a plâns și el pe gâtul lui. A îmbrățișat de asemenea pe toți frații lui, plângând. După aceea, frații lui au stat de vorbă cu el“.

8. „S'a răspândit vestea în casa lui Faraon că au venit frații lui Iosif; lucrul acesta a plăcut lui Faraon și slujitorilor lui. Faraon a zis lui Iosif: „Spune fraților tăi: Iată ce să faceți: Încarcați-vă dobitoacele, și plecați în țara Canaanului; luați pe tatăl vostru și familiile voastre, și veniți la mine. Eu vă voi da ce este bun în țara Egiptului, și veți mânca grăsimile țării. Ai poruncă să le spuie: Așa să faceți! Luați-vă din țara Egiptului care pentru pruncii voștri și pentru nevestele voastre; aduceți pe tatăl vostru, și veniți. Să nu vă pară rău de ceea ce veți lăsa; căci tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi“.

9. „Fiii lui Izrail au făcut așa. Iosif le-a dat care după porunca lui Faraon; le-a dat și merinde pentru drum. Le-a dat la toți haine de schimb, iar lui Beniamin i-a dat trei sute de sicli de argint și cinci haine de schimb“.

10. „Tatălui său i-a trimis zece măgari încărcăți cu ce era mai bun în Egipt, și zece măgărițe încărcate cu grâu, pâine și merinde, pentru ca să aibă pe drum. Apoi a dat drumul

fraților săi, cari au plecat; și le-a zis: „Să nu vă certați pe drum”.

11. „Ei au ieșit din Egipt, și au ajuns în țara Canaanului, la tatăl lor Iacob. Și i-au spus: „Iosif tot mai trăiește, și chiar el cârmuiește toată țara Egiptului”. Dar inimă lui Iacob a rămas rece, pentru că nu-i credea”.

12. „Când i-au istorisit însă tot ce le spusese Iosif, și a văzut carele pe cari le trimesese Iosif ca să-l aducă, duhul tatălui lor, Iacob, s'a

reînviorat. Și Izrail a zis: „Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte”.

Lecțiunea 13 — 29 Septembrie, 1945

R E P E T I Ţ I E

Text biblic: Geneza 25 la 45.

De memorizat: Versetele învățate în timpul trimestrului.

SECȚIUNEA JUNIORILOR

Lecțiunea 9 — 1 Septembrie, 1945

FRAȚII LUI IOSIF IN EGIPT

Text biblic: Geneza 42.

De memorizat: Galateni 6, 7.

1. Când se împutină hrana în casa lui Iacob, ce spuse el fiilor săi? Gen. 42, 1. 2.

Cum trebuie să fi auzit Iacob că în Egipt era grâu? Mai mult ca sigur, vorba veni prin caravanele comerciale, ce mergeau de-a-lungul coastei din Egipt până în Mesopotamia.

2. Câți din fiii lui Iacob au pornit spre Egipt? Cine nu merse cu ei? De ce a fost reținut acasă? Vers. 3. 4.

De când pierduse pe Iosif, inima lui Iacob se prinsese tot mai mult de fiul cel mai mic, Benjamin, născut atunci când iubita lui soție Rahela, muri. Acum el nu era dispus ca Benjamin să-l părăsească. Fiii lui Iacob trebuie să fi mers pe aceeaș cale pe care va fi fost dus în Egipt mult nedreptățitul Iosif.

3. Când fiii lui Iacob au venit să cumpere grâu, cine era guvernatorul Egiptului? Ce au făcut când ajunseră înaintea lui? Vers. 5. 6.

„Nu trebuie să ne închipuim că Iosif personal vindea grâu tuturor cumpărătorilor, ci că el ordona vânzarea lui și fixa prețul; și foarte probabil, când o grupă de străini venea să cumpere în mare cantitate, ei erau aduși în persoană la Iosif, ca el să se informeze cu privire la ei și să le dea îndrumări în ce privește vânzarea cerealelor”. — „Comentariul vorbitorului”.

4. Când Iosif văzu pe frații săi, ce făcu? Ce lucru i-a venit în ajutor? Vers. 7. 8.

„Iosif era un flăcău de șaptsprezece primăveri când a fost răpit din casa părintească, și era un tânăr de treizeci de ani când stătu pentru prima dată înaintea lui Faraon. Șapte ani pentru vremea aurie de belșug trebuie și ei adăugați; și aproape de încăodată atâția ani până ce hambarele s'au golit pe încetul; astfel vreo douăzeci și cinci de ani au trecut de la întâmplarea dela gura gropii și până la vremea de care vorbim acum”. — „Iosif”, Meyer, p. 81.

„De ce nu au recunoscut frații pe Iosif? Iosif era un slujbaș împărătesc într'un palat, și

ei îl socoteau că este sclav pe undeva, dacă totuși mai trăia. Mai mult încă, anii adusesese maturitate în figura lui, care în parte era schimbată de peruca purtată de demnitarii egipteni. Pe de altă parte, lui Iosif i-a fost foarte ușor să recunoască pe frații săi, deoarece ei purtau veșmintele de păstori, și erau puțin schimbați, doar mai desvoltați decât fusese când îi văzuse ultima dată”. — Peloubet.

5. Ce și-a amintit Iosif? Gen. 42, 9; 37, 5—11.

6. Ce învinuire aduse Iosif celor zece bărbați? Ce au răspuns frații? Gen. 42, 9—13.

7. Ce le spuse Iosif că trebuie să facă spre a dovedi că vorbeau adevărul? Vers. 14—16.

„Felul cum Iosif a tratat pe frații săi când ei au sosit în Egipt spre a cumpăra grâu, ar părea la prima impresie ca fiind aspru, deși nu răsbunător. Trebuie să mai ținem seamă că trecuse ani mulți de când el nu mai avusese vești din partea familiei tatălui său. Benjamin, singurul său frate, după mamă, era un băiețel de trei ani când părăsise casa; oare nu va fi ajuns el acum moștenitor al dragostei deosebite a tatălui, a urii fraților săi și a soartei pe care o avusese el? Oare tatăl său, de durere că pierduse pe fiul său favorit și întristat de purtarea rea a fiilor săi mai mari, nu se va fi pogorât amărît în mormânt? Oare frații aceștia ajunseseră bărbați violenți și egoiști, sau vremea și influența unui tată pios produsese o schimbare în firea lor rea? Iosif trebuia să-i cerceteze într'un așa chip încât să afle aceste lucruri înainte de a se fi descoperit lor”. — Tarbell.

8. Ce făcu Iosif când văzu că ei mai curând rămân cu toții în închisoare, decât să lase pe unul să se întoarcă spre a aduce pe Benjamin? Vers. 18—20.

„Prefăcându-se că pune la îndoială adevărul celor spuse, și că-i socotește mai departe tot spioni, guvernatorul spuse că vrea să-i încerce cerându-le să rămână în Egipt până ce unul din ei se va duce și va aduce pe fratele lor mai tânăr. Dacă nu ar fi consimțit, aveau să fie tratați drept spioni. Însă un asemenea aranjament fiii lui Iacob nu puteau primi, deoarece timpul cerut pentru executarea lui ar fi pricinuit familiilor lor lipsa de alimente, deci înfometare, și care dintre ei ar fi îndrăsnit să facă această călătorie singur, lăsându-și

frații în închisoare? Cum ar fi putut da ochi cu tatăl său în asemenea împrejurări? Au avut impresia că probabil vor fi omoriți sau făcuți sclavi; și dacă ar fi adus și pe Benjamin, era numai ca și el să se facă părtaș de soarta lor. Ei s'au hotărât să rămână și să sufere împreună, decât să mai adauge o altă amărăciune tatălui lor prin pierderea singurului fiu ce-i mai rămăsese. Ca urmare au fost aruncați în închisoare, unde au rămas trei zile". — *Patriarhi și Profeți*, p. 225.

9. Ce au vorbit frații între ei despre răul pe care ei îl făcuse lui Iosif acum vreo douăzeci și cinci de ani? Ce simțământ avu Iosif când îi auzi? Vers. 21—24.

Iosif începu să aibă dovezi că frații săi se schimbaseră în bine. „In cursul anilor cât Iosif fusese despărțit de frații săi, acești fii ai lui Iacob se schimbaseră în caracter. Invidioși, răsvrățiți, înșelători, cruzi și răsbunători fusese ei; acum însă, cercați prin greutăți, ei se arătau egoiști, credincioși unul altuia, plini de respect față de tatăl lor, supuși autorității lui". — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 225.

10. Pe care din cei zece legă și puse Iosif în închisoare? Vers. 24 ult. p.

„In tratamentul crud aplicat fratelui său, Simeon fusese cel care îi îndemnase și care luase parte mai mult, și de aceea alegerea căzu pe el". — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 226.

11. In drum spre casă, ce lucru umplu cu teamă inimile fraților? Vers. 25—28.

12. Istorisește cele ce au spus ei tatălui lor. Vers. 29—34.

13. Ce lucru au descoperit ei încă și care le-a mărit neliniștea? Vers. 35.

14. Cum își exprimă Iacob mâhnirea față de cele ce se întâmplaseră? Vers. 36.

15. Ce oferi Ruben? Dar care a fost hotărârea lui Iacob atunci? Vers. 37. 38.

Lecțiunea 10 — 8 Septembrie, 1945

A DOUA CALATORIE A FRAȚILOR LUI IOSIF

Text biblic: Geneza 43.

De memorizat: Proverbe 16, 20.

1. Când s'a terminat provizia de grâu, și fiindcă foametea continua, ce a cerut din nou Iacob fiilor săi să facă? Geneza 43, 1. 2.

2. Despre care lucru i-a amintit Iuda? Vers. 3—5.

3. Ce întrebare puse atunci Iacob? Cum au răspuns fiii săi? Vers. 6. 7.

4. Cum vorbi Iuda tatălui său? Vers. 8—10.

5. Atunci ce le spuse Iacob să facă? Ce îngăduință le dădu el cu privire la Benjamin? Vers. 11—15.

Ce luptă trebuie să fi fost pentru bătrânul părinte să vadă pe Benjamin pornind în această călătorie cu ceilalți fii ai săi! „Acum vremea amărăciunii lui Iacob ajunse la culme. El a fost lăsat singur, lăsat fără nicio știre mai

multe săptămâni — pradă temerilor, bănuelilor, gândurilor negre. Nicio știre nu a putut să-i ajungă în tot acest răstimp de așteptare. Nu era telegraf, nici poștă măcar. Bolnav de îndelungirea așteptării, singuraticul patriarh așteptă zi după zi dorind reîntoarcerea fiilor săi, sau a unora dintre ei, și totuși temându-se de veștile ce i le-ar putea aduce". *Rawlinson*.

„Urcați pe cămile puternice, cu veșminte de cămilă brune sau verzi, clopotele cămilelor clincănind, și ciucurii galbeni și albaștri în bătaia vântului, și urmate de un șir de măgari cu sacii goi, cei zece frați părăsiră Valea Hebronului, călătorind încet peste deșertul arzător până la poarta dela Migdol în marele zid egiptean. Din nou au văzut latul și albastrul Nil în timp ce au mers de-a-lungul malului până ce s'au găsit în fața insulei. Au fost trecuți cu corabia în cetate, unde zidurile templului erau vopsite în fâșii late de culoare roșie, verde și albă, iar zidurile castelului alb dominau totul. Cămilele au îngenuchiat în marea piață a orașului, unde Iosif fusese vândut ca sclav, ... spre a aștepta până ce unul din frați avea să se ducă la locuința guvernatorului pentru a ruga pe economul său să vestească pe Zafratpaaneah (Iosif) că cei zece păstori din Canaan s'au întors cu fratele lor. După ce au așteptat un timp, ei au primit răspuns că marele bărbat de stat vrea să-i vadă". *Robert Bird*.

6. Ce poruncă dădu Iosif economului său când văzu pe Benjamin cu frații săi? Vers. 16.

7. De ce s'au temut frații când au fost invitați în casa lui Iosif? Vers. 17. 18.

8. Ce explicație au dat ei economului? Vers. 19—22.

In legătură cu banii se amintește expresia „după greutatea lui“, deoarece egiptenii, asemenea ebreilor, cântăreau banii; ei erau în forma unor talere de aur.

9. Cum liniști economul temerile lor? Cine a fost adus la ei? Unde fusese Simeon? Vers. 23.

10. In ce fel îi ajută el să se simtă bine? Ce au făcut frații în timp ce așteptau pe Iosif? Vers. 24. 25.

11. Descrie întâlnirea lor cu Iosif. Despre cine se interesează Iosif? Vers. 26—28.

12. Cu ce cuvinte pline de iubire salută el pe Benjamin? Cât de mult a fost mișcat când s'a întâlnit cu fratele său mai mic? Ce a trebuit să facă? Vers. 29—31.

13. Cum au fost aranjați oaspeții la masă? De ce nu au stat cu toții la aceeași masă? Vers. 31. 32.

Potrivit legilor de castă, era oprit egiptenilor să mănânce cu cineva de alt neam. Fiii lui Iacob aveau deci o masă aparte pentru ei, în timp ce guvernatorul, datorită rangului său înalt, mânca deosebit, și Egiptenii la fel aveau o masă numai pentru ei". — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 228.

14. Ce aranjament pricinui o mare surprindere fraților săi? Vers. 33.

15. Ce deosebită favoare arată Iosif față de Benjamin? Ce dovedi că frații nu erau geloși de favoarea arătată lui Benjamin? Vers. 34.

„Când toți s'au așezat, frații au rămas surprinși văzând că ei erau aranjați în ordine deplină, potrivit vârstei lor. Iosif a pus să le dea din bucatele care erau înaintea lui, dar porția lui Benjamin era de cinci ori mai mare decât a lor. Prin acest semn de favoare arătată lui Benjamin el urmărea să se asigure dacă fratele mai mic era privit cu invidia și ura ce se dovedise față de el. Inchipuindu-și mai departe că Iosif nu le înțelege limba, frații discutau în voie între ei; în felul acesta el avu o bună ocazie de a afla adevăratele lor simțăminte“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 228. 229.

Lecțiunea 11 — 15 Septembrie, 1945

IOSIF INCEARCA PE FRAȚII SAI

Text biblic: Geneza 44.

De memorizat: 1 Cronici 29, 17.

1. Ce îndrumare dădu Iosif economului său când s'au terminat pregătirile pentru întoarcerea fraților săi acasă? Gen. 44, 1. 2.

2. Când au fost lăsați să plece? Vers. 3.

„Plini de bucurie au pornit înapoi. Simeon și Benjamin erau cu ei, animalele lor fiind împovărate cu grâu, și toți aveau simțământul că scăpase cu bine de primejdia care părusese că-i amenință“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 229.

„Ei mergeau bucuroși în țara lor cu grâu deajuns pentru copiii lor, mândri de primirea din partea mai marelui Egiptului; gândindu-se mai dinainte la bucuria nespusă a tatălui lor când avea să vadă cu câtă mărinimie fusese tratați și când avea să vadă reîntors pe Benjamin sănătos, simțind că înapoindu-l ei aproape ar fi compensat durerea pricinuită prin faptul că-l lipsise de Iosif. Simeon se desfată în adierea vântului ce bate din spre Canaan și care aduce cu el parfumul țării sale și izbucnește în cântecele străbune pe cari din pricina întemnițării stricte la care fusese ținut în închisoare, nu putuse să le cânte“. — „*Expunerea Biblică*“.

3. De cine au fost ajunși ei la scurt timp după ce părăsise cetatea? Ce-i întrebă economul? Vers. 4—6.

„Ghicirea cu ajutorul unui pahar era un fel de vrăjitorie veche și consta din aruncarea a bucăți de aur și argint în pahar și apoi, din felul în care se aranjau prin cădere se trăgeau felurite concluzii“. — „*Biblia Veacului Nou*“.

Un asemenea pahar se presupunea că ar avea și puterea de a da la iveală orice substanță otrăvitoare care ar fi fost pusă în el. Asemenea pahare sau cupe erau foarte mult prețuite ca fiind ocrotitoare contra morții prin otrăvire.

4. În ce fel s'au apărat ei față de învinuirea ce le-o aducea economul? Vers. 7. 8.

5. Cum s'au legat ei în cazul când unul din ei s'ar găsi vinovat? Doar ce condiție primi economul? Vers. 9. 10.

6. Ce se grăbiră ei să facă? La cine s'a găsit paharul? Vers. 11. 12.

7. În ce fel și-au dat pe față amărăciunea sufletului lor? Vers. 13. 14.

„Cercarea le venise. Oare cei zece vor pleca și vor lăsa pe Benjamin singur, pradă justiției egiptene, să sufere pentru bănuita lui vină?... Cu ani mai înainte ar fi făcut aceasta“. — *J. R. Miller*.

„În ciuda aparenței, știind că Benjamin era nevinovat, oare aveau ei să rămână lângă el? Acasă el fusese socotit ca favorizat; și anume până într'atât încât, de teamă să nu i se întâmple vreun rău, tatăl lor aproape că îngăduise ca ei toți, nevestele și copiii lor, să moară de foame. În Egipt, de asemenea, cel mai tânăr, fiul altei mame, fusese în mod vădit preferat înaintea lor. Oare să-și distrugă ei acum întregile lor familii, și să îngăduie ca micuții lor să piară din pricina unuia care, la drept vorbind, părea sortit a-i trage pe toți în nenorocire și ruină? Așa ar fi putut judeca ei. Dar ei nu au judecat în felul acesta, și de fapt nu au judecat deloc; căci în toate chestiunile de datorie, a judeca este primejdios și numai ascultarea deplină și imediată față de ce este bine, este lucru sigur și sănătos“. — *Eder-sheim*.

8. Ce le spuse Iosif? Vers. 15.

Nu ne putem închipui că Iosif folosea paharul ca și Egiptenii spre a ghici cu el, ca să afle cu ajutorul lui tainele și lucrurile ascunse. În „*Patriarhi și Profeți*“ cetim: „Iosif urmărea să scoată dela ei mărturisirea păcatului lor. El niciodată nu pretinsese puterea de ghicire, însă dorea să-i facă să creadă că el poate ceti tainele vieții lor“.

9. Ce recunoaștere făcu Iuda? Vers. 16.

„El, (Iuda) nu avu niciun cuvânt de învinuire pentru Benjamin — un lucru care, în împrejurările acelea era foarte însemnat, și vorbea mult pentru încrederea pe care el o avea în fratele său mai mic“. — *Taylor*.

10. Ce spuse Iosif ca răspuns la propunerea ca toți frații să rămână robi ai lui? Ce spuse el să facă toți, afară de Benjamin? Vers. 17.

„Ce propunere făcu Iosif? Plin de indignare, respingând nedreptatea de a face pe toți unsprezece să sufere pentru fapta unuia, el îi îndemnă să se întoarcă la tatăl lor și să lase pe Benjamin să-și primească soarta meritată. Cu aceste cuvinte Iosif aduse la culme cercarea la care supusese pe frații săi“. — *Peloubet*.

11. Când Iuda văzu că Benjamin avea să sufere ceva, ce favoare ceru el? Vers. 18.

12. Cu ce cuvinte iubitoare vorbi atunci Iuda despre bătrânul său tată și despre Benjamin? Vers. 19, 20.

13. Ce aminti el lui Iosif? Vers. 21—23.

14. Ce arată el că spusese tatălui lor? Vers. 24—26.

15. Ce lucru în legătură cu Iosif aminti Iuda? Ce rugăminte arzătoare a bătrânului său tată repetă Iuda? Vers. 27—29.

16. Ce spuse Iuda că în mod sigur avea să se întâmple? Vers. 30. 31.

17. Ce sacrificiu suprem oferi atunci Iuda? Vers. 32—34.

„In toată literatura nu există un apel mai mișcător decât acest apel al lui Iuda“. — *Fr. B. Meyer*.

„Vorbirea este un model rar de elocvență demnă și stăruitoare din Vechiul Testament“. — *Comentariu Critic*.

„Care a fost miezul cererii lui Iuda? Sacrificiu de sine“. — *Peloubet*.

„Când Iuda se oferi ca sclav, decât ca tatăl său, să sufere durerea amară de a-i vedea revenind fără Beniamin, Iosif înțelese că mahnirea lui Iacob va fi dincolo de puterea de suportare, și se convinse că frații săi nu mai erau așa de nemiloși cum fusese mai înainte“. — *Ellicott*.

Lección 12 — 22 Septembrie, 1945

IOSIF IARTA PE FRĂȚII SAI

Text biblic: Geneza 45.

De memorizat: Matei 6, 14.

1. Pe când Iosif cerca pe frații săi, cum a fost mișcat el când Iuda se oferi să ia locul lui Beniamin ca rob? Geneza 45, 1. 2.

2. Prin ce cuvinte se descoperi Iosif fraților săi? Cum au primit ei declarația lui? Vers. 3.

„Prin cuvinte simple: „Eu sunt Iosif“ marele conducător al Egiptului se făcu cunoscut bărbatilor din Canaan. „Frații lui au rămas nemișcați, muți de teamă și mirare. Conducătorul Egiptului, fratele lor Iosif, pe care-l învinuise și voise să-l omoare, și în cele din urmă vândut ca rob! Tot tratamentul rău la care-l supusese le trecu prin minte. Iși reamintiră cum disprețuiseră visele lui, și se străduiseră să evite împlinirea lor. Totuși ei au luat parte la împlinirea acestor vise; și acum, când erau cu totul în puterea sa, fără îndoială că el putea să se răsbune pentru răul pe care-l suferise“. — „*Patriarhi și Profeți*“, p. 230.

3. Cum liniști Iosif temerile lor? Vers. 4.

4. Cum căută el să le ușureze rușinea? Vers. 5. 6.

Fără îndoială, frații s'au tras înapoi, fiindu-le teamă de Iosif când el li se făcu cunoscut. „Văzând turburarea lor, el zise cu bună-tate: Apropiati-vă de mine; și apropiindu-se el le zise: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m'ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m'a trimis Dumnezeu înaintea voastră“. Dându-și seama că ei suferise deajuns pentru cruzimea pe care o arătase față de el, Iosif, în chip nobil căută să le spulbere temerile, și să le slăbească amărăciunea muștrării lor de conștiință“. — *Idem*, pp. 230. 231.

5. In ce fel accentuă el din nou asupra faptului că Domnul îl folosisse spre binele frați-

lor săi? Ce spuse el despre poziția sa în Egipt? Vers. 7. 8.

6. Ce veste zori el pe frați să ducă tatălui său? Ce grijă și ocrotire iubitoare oferi el? Vers. 9—11.

„Goșen, de sigur cuprindea ținutul fertil și de jos, ce se întindea spre răsărit dela delta Nilului spre Istmul de Suez și deșert. In zilele lui Iosif aceste câmpii joase încă erau folosite pentru turme și cirezi. Ținutul Goșen, prin urmare, procura un loc ideal pentru oamenii aceștia din pustie. Acolo ei puteau să-și mențină mai departe organizația lor de trib, obiceiurile lor nomadice, și într'o mare măsură, independența. Prin teritoriul acesta trecea marele drum de caravană din Egipt, înapoi prin pustia Palestinei, așa că Ebreii aveau posibilitatea de a sta în legătură cu rudele lor din Canaan și cu ținutul din sud“. — *Kent*.

7. Cum continuă el să-i asigure că cele ce le spunea erau adevărate? Vers. 12. 13.

8. In ce fel a fost desăvârșită împăcarea? Vers. 14. 15.

„După o clipă, iată pe Iosif îmbrățișând pe Beniamin, și lacrimile lor curgând în abundență. Și el sărută pe toți frații săi. Pe Simeon? Da. Pe Ruben? Da. Pe cei cari îi legase mâinile și-și bătuse joc de strigătele lui? Da. Ii sărută pe toți. Și după aceea ei au vorbit cu el“. — *F. B. Meyer*.

„Iertarea lăuntrică trebuie să urmeze imediat nedreptății suferită. Așa se vede că s'ar fi întâmplat în cazul lui Iosif. Cel puțin nu avem nicio dovadă că el nutri un resentiment vreo zi. Dar dovedirea iertării în mod fățiș, va căuta o ocazie potrivită. Ea nu va fi de niciun folos, în mod obișnuit, decât dacă în deplină bucurie primește pocăința unuia care ne făcuse vreun rău, sau găsește o ocazie să-și câștige la pocăință prin dovedirea vreunei fapte de bună-tate. Iosif găsi această ocazie, după douăzeci de ani, și o folosi imediat ce i s'a prezentat“. — *Peloubet*.

9. Cum a ajutat Faraon pe Iosif în planurile față de familia sa? Vers. 16—20.

Egiptenilor le-a plăcut că venise frații lui Iosif, cu toată antipatia lor față de păstori. „Era de mare importanță în ce privește viitoarea poziție a izraeliților în Egipt, căci a trebuit să vină acolo, nu ca oameni cari cu forța intrase în țară, ci ca oaspeți invitați“. — *Ellicott*.

10. Ce daruri dădu Iosif fraților săi? In ce fel a fost favorizat Beniamin în chip deosebit? Ce trimise el tatălui său? Temându-se ca pe drum spre casă să nu se certe între ei, ce avertizare le dădu? Vers. 21—24.

11. Cum primi Iacob veștile bune aduse de fiii săi? Vers. 25. 26.

„O altă umilință rămase a fi suportată de cei zece frați. Acum ei mărturisiră tatălui lor înșelăciunea și cruzimea care atâția ani amărise viața lui și a lor. Iacob nu-i bănuise de un păcat așa josnic, dar el văzu că totul fu-

sese condus spre bine, și el iertă și binecuvântă pe copiii săi rătăciți". — *Patriarhi și Profeți*, p. 232.

12. Ce convinge pe Iacob despre adevărul soliei lor? Ce spuse el în cele din urmă? Vers. 27, 28.

Lecțiunea 13 — 29 Septembrie, 1945

R E P E T I Ţ I E

Text biblic: Geneza 25 la 45.

De memorizat: Versetele învățate în timpul trimestrului.

✠ Virgil Ștefănescu

Născut în Focșani la 24 Ianuarie 1926, de mic copil a dovedit un spirit ascultător, deosebindu-se mult de copiii de o vârstă cu el. Pentru el cuvântul părinților era ceva peste care nu putea trece, și lucrul acesta l-a caracterizat chiar și când s'a făcut mare. Nimic nu putea să-l facă a călca un cuvânt pe care mama lui scumpă i l-ar fi spus sau sfatul pe care tatăl lui drag i l-ar fi dat. El forma bucuria părinților și în ce privește viața de credință, de care se prindea din ce în ce mai tare.

În ce privește serviciul la Casa de Editură, același spirit de sacrificiu și de ascultare l-a caracterizat în tot timpul. Plin de sănătate și de râvnă, priveam cu toții în el a fi de mare folos lucrării lui Dumnezeu în această ramură a tipăriturilor.

Dar o întâmplare nenorocită în ziua de 24 August 1944, pe când își îndeplinea cu aceeași conștiinciozitate și serviciul la care țara îl chemase în acele zile, prin imprudența unui camarad a fost împușcat spre marea durere atât a camaradului său cât și a tuturor asupra cărora această veste neașteptată a venit.

Singură nădejdea revederii în împărăția cerurilor este care mângâie inima îndurerată a mamei și tatălui, iar noi toți cari l-am cunoscut îi păstrăm un colț al inimii cald, ca o

scumpă amintire, până vom avea ocazia să-l revedem în împărăția slavei lui Hristos, a Mântuitorului de care sufletul lui începuse să se prindă cu atâta putere.

V. Florescu

STRAJA DIMINEȚII

Septembrie, 1945

Sâmbătă 1: 1 Cor. 15, 30, 31; Duminecă 2: Ps. 86, 3; Luni 3: Luca 9, 23; Marți 4: 2 Cor. 4, 10; Miercuri 5: Efes. 4, 13; Joi 6: Efes. 4, 14; Vineri 7: Efes. 4, 15; Sâmbătă 8: 2 Petru 1, 5; Duminecă 9: 2 Petru 6, 7; Luni 10: 2 Petru 1, 8; Marți 11: 2 Petru 3, 18; Miercuri 12: Fapte 20, 32; Joi 13: Iov 23, 12; Vineri 14: Fapte 17, 11; Sâmbătă 15: Iosua 1, 8; Duminecă 16: Mat. 4, 4; Luni 17: Ioan 20, 31; Marți 18: 1 Petru 2, 1, 2; Miercuri 19: Ioan 16, 23; Joi 20: Ioan 16, 24; Vineri 21: 2 Cron. 7, 14; Sâmbătă 22: 1 Ioan 3, 22; Duminecă 23: Ps. 66, 18; Luni 24: Luca 11, 9, 10; Marți 25: 1 Ioan 5, 14; Miercuri 26: Luca 18, 13; Joi 27: Ebr. 4, 16; Vineri 28: Iacob 5, 16; Sâmbătă 29: Mat. 5, 44; Duminecă 30: Luca 10, 2.

(Urmare dela pag. 8)

pot să dorm, gândindu-mă la sufletele îneca-te în mare!" „Nu fii trist pentru asta", zise Ioan. „Tu ai salvat cele mai multe suflete, tu ai salvat cincisprezece suflete!" „O, știu", răspunse Eduard", dar, mă gândesc la acelea cari au pierit, fără să le fi putut da o mână de ajutor! O, de aș fi putut salva cel puțin încă unul!" „Cel puțin încă unul să fi salvat, să zicem și noi, împreună cu fratele Eduard, încă unul să fi salvat pentru Domnul Hristos.

Iubiți frați evangheliști voluntari; în marea lumii noastre, mulțimi de suflete se sbat în păcate. Observăm cum unii caută să se salveze în felurite chipuri, pe mulți îi înghit valurile lumii, în timp ce alții strigă după ajutor, așteaptă să le venim în ajutor. Cum am putea noi oare să stăm nepăsători? Cu Evanghelia în mână, să le întindem o mână de ajutor spre limanul mântuirii. Să le îndreptăm privirea către Mântuitorul Isus Care a suferit și a murit pe Golgota pentru mântuirea noastră. Observă și vei vedea mulțimi de suflete naufragiate în păcate. Sunt lângă tine; în casa ta, în Comunitatea ta, printre vecinii tăi, printre rudele tale, în satul tău, în satele vecine. Orice suflet, oricine ar fi el, este scump în ochii lui Dumnezeu. Să nu ne dăm mulțumiți numai cu ce am făcut până acum. Acum e timpul să lucrăm pentru salvarea semenilor noștri. Domnul să ne ajute în a fi cu toții salvatori, câștigători de suflete pentru Hristos.

I. I. Ghiorghisor